

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSBTT, Mária-utca 1. sz.
I. EMELET

hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz től

Jelölt-jelöltek.

Pécs, 1896. július 16.

(* *) Igaz, hogy az elvénhedt képviselőház a végét járja, voltaképpen van is, nincs is; de forma szerint még áll és mégis annyi már a jelölt a következő parlamentbe, hogy se vége, se hossza azoknak a névsoroknak, a melyeket a központi lapok, úgy látszik, állandó rovatként, közölnek törekvő férfiakról, a kik idejekorán, hogy ne mondjuk: idő előtt forgalomba hozzák saját becses nevüket, a mi lehet ugyan szép multság, de olcsónak nem igen mondható.

Azonban ez a korai mulatozás mégis bizonyít annyit, hogy — a tőzsde nyelven szólva — rendkívül élénk választási kampányra van kilátásunk; mert a mandátumokban erős ugyan a kínálat is, de még sokkal tömegesebb a kereslet, úgy, hogy a vevők igényeit már most, a valóságos üzleti évad bizonytalanságának dacára is alig lehet kielégíteni.

Nagyon sok a jelentkező államférfiu, azt látjuk mindenütt. Sok az eszkimó, kevés a foka. És az eszkimók éhesek, már meg is kezdték az árverezést, ígéreteket tesznek, összekötéseket, pártot, korteseket keresnek és az utóbbiak persze legkönnyebben kaphatók. Nem halt még ki

Magyarországon az a faj, melynek típusait azelőtt három évenként, most minden öt esztendőben látjuk föltámadni, az egyik kézben zászlót tartván, a másik kezét kinyitván — várakozásteljesen.

Egyelőre tehát csak ezek a vezérkortes férfiak intézik a választási tőzsde ügyeit, ezek temetgetik az egyes kerületek jelenlegi képviselőinek reményeit, kilátásait, ezek léptetik föl az új jelöltek, maguk köré gyűjtve egy-egy kis társaságot, melynek esetleg egyetlen tagja sem választó ugyan, de minden tagja lelkesen éljenzi a tőle nem függő mandátum följánlását, és végre ezek gondoskodnak róla okos helyi tudósítók által, hogy a lapokban is nyoma legyen az ugynevezett jelöléseknek.

Ennyiből állanak ma még a választási mozgalmak, melyeknek zörgésével napnap után izgatnak bennünket. Maga az érdekelt kerület, a polgárság, a nép semmit sem tud a mostani képviselő csendesebb, vagy zajosabb elparentálásáról, és az új csillag, vagy csillagok föltünésétől a kerület egén.

A nép, az most learatja mindenkéltől a természetét, betakarítja a télire való életet és talán a szüretet is megtartja, a hol lehet, mielőtt igazán alkalma lesz foglalkozni a politikai jogának gyakorlásával, melynek lelkiismeretlen szavazat-gyűjtő

ágensek már az árfolyamát szabogatták, sőt a melyre talán már előlegeket is sze-degetnek föl.

Hiszen másképp meg sem lehetne magyarázni azt a jelenséget, hogy mikor nyoma is alig mutatkozik a polgárság mozgólódásainak, már most és éppen a legnagyobb munkaidőben tömeges jelölések hirtét írják és sürgönyzik meg Budapestre az ország minden vidékéről. Persze úgy, hogy jelölnek egy-egy kerületben minden fajta férfit, kormánypartit, nemzetit, párttonkivülit, függetlenségit mindkét árnyalattól, sőt még néppártit is.

A piac benyomását teszi ez, a hol a helypénzt a kortesek szedik. Versenyiacra mennek nem a választók, még csak nem is a jelölt-jelöltek, hanem a jelölést iparszerűleg űző kortesek és legfeljebb az ugynevezett akarnokok, a stréberek, a kikre egyetlen választó sem óhajtja ugyan a képviselőletét rábizni, a kik azonban legvégső esetben beérik az emlegettetéssel is, és dicsőségszomjukat egy csöppet azzal az ujsággal is le tudják hűteni, melyben nyomtatásban olvassák a nevüket.

Éppen ezért nagyon is helyesen tennek az ujságok, ha kevesebb jelölt névvel szórakoztatnák a közönséget, mely igazán nem is kíváncsi reá, hogy itt, vagy ott melyik Senki ur álmodozik képviselő-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Csillag Pali szerelme.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Száll a madár ágról-ágra,
Száll a mese szájról-szájra.

Igy tudtam meg én is Csillag Pál barátom, a „nök barátja“-nak — mint őt találóan elnevezték — szomorú történetét, melyet most időrendi sorrendben, úgy akarok elbeszélni, mint azt naplójában, a nekem hagyományozott örökségben, leírva találtam.

* * *

Egyszer, nagyon régen, még gyerekkoromban történt, midőn a papa meg a mama nem volt otthon, hogy unokanővéremmel főzőcskét játszodoztam és roppantul örültünk annak, hogy a szobacica engem nagyságos urnak, az én kis feleségemet pedig nagyságos asszonynak hívott. Csakhogy az öröm nem tartott sokáig, a papirból készült csokoládé tortán már összevesztünk és kitört az „örök harag“, mely bizony úgy nézett ki, mintha örökké akarna tartani, mert hiába kértem, hasztalan hívtam Erzsikét, ő nem akart többé a játékasztalhoz ülni és oly édesen haragudott, akárcsak egy „igazi fiatal asszony.“ Kértem, ne sirjon, odaigérttem neki a csokoládé majmot, elkezdtem felidézni

a mult emlékeit, előhozakodtam azzal, hány-szor adtam neki már cukkedliket, hány-szor mondtam le a jeges kávéról az ő javára, mind hiába . . . Erzsike durcás fejét kezeibe szoritja, sir keservesen és kérésemre csak azzal válaszol: „örök harag!“

Mikor aztán láttam, hogy semmi sem használ, kirukkoltam a — tromffal:

— Hát Erzsike, te igazán nem szeretsz engem?

Ő pedig felhagyott a sirással és nevetve, kacagva futott felém, hogy átöleljen és megcsókoljon.

Ez volt az első csók, melyet szerelemből kaptam, csak hogy ez a szerelem gyermeki, hogy úgy mondjam, játék volt, magát a való szerelmet csak hatodosztályos gimnazista koromban ismertem meg.

A jó tanuló mindent az alapnál kezd, azért én sem resteltem bevallani, a legelső fokon — szobaleányunktól kezdtem megtanulni, hogy mi is az a szerelem és csak lassan-lassan törekedtem azután az ideális célpont felé.

Azt a fitos orru, barna, vidámságtól duzzadó Marit megszerettem, mikor először megláttam, de nem csoda; reggel bejött szobámba és oly szépen tudta mondani dalamos hangjával:

— Ifiur, üti a hetet, keljen fel!

Felnyitom szemem, magam előtt látom, azt hiszem, hogy álmaim folytatom, magamhoz hívom és fülébe sugom (hangosan nem

mondhattam, mert mellette lévő szobában édes szüleim voltak):

— Igen, felkelek, ha megcsókolsz!

Pajkos kacajjal felelt e kívánságomra; de mikor elkezdtem komolyan beszélni, hogy ha nem csókol meg, nem kelek fel, elkésem az iskolából és ennek azután ő lesz az oka: — és hathatós egy érv lehetett, mert a következő pillanatban már elcsattant a csók. Mint villám pattantam fel, hogy hozzá lássak, míg a csók tálalva van, de Mari már az ajtóból kiáltotta, . . . nem! énekelte:

— Most nem késik el az iskolából?

Valami megmagyarázhatatlan érzés fogott el. A tudás fájának gyümölcse itt lebeg előttem — mikor Mari behozza ruháimat — nyulok utána, hogy leszakítsam, megiszleljem . . . Éva almája volt.

Édes! de „mikor a karba kar és az ajkra ajk repült“ . . . betoppant édes anyám.

Fátyolt a következő jelenetre! Úgy hiszem, ha nem is tesz említést a krónika azon eseményekről, melyek e kellemetlen meglepetést követték, hihetőnek fogják tartani kedves olvasóim, hogy a mama még asnap cerclét tart a táival, melynek pointje: „Nem lehet csinos szobaleányt tartani a fiu miatt!“ — hihetőbbnek fogják találni, hogy a papának nem volt bátorsága replikázni: „Ugyan kérlek azt hiszed én jobb voltam ilyen tacsó koromban“, de leghihetőbb mindenesetre az, hogy néhány nap mulva egy rut, hamis haju, ál-fogu, savószin szemű,

ségről és melyik kortes kiáltja ki a fizető, vagy fizetést ígérő strébert a maga nyári jelöltjének az ősi — vásárra, azaz hogy választásra. A hírlapok legtöbbször jóhiszemű közreműködése nélkül okvetlenül kevesebbet jövedelmezne a jelölt-felléptési ipar és korlátoltabb, tehát kevésbé megbotránkozható volna az a csunya vásár, melyet nagy kár volt így idő előtt megnyitni.

A választások előkészítésének igenis itt van az ideje, és legkivált a függetlenségi párt nem késhetik sokáig a pártszervezésnek azzal a munkájával, melyet nem lehet elvégezni künn a kerületekben, különösen pedig azokban a kerületekben, a hol még a népkörökben sem kínálóznak megfelelő keretek arra, hogy a választópolgárok kellő egyetértésre juthassanak.

Meg kell csinálni itt is azt a helyzetet, hogy valósággal a nép nevezze meg az ő bizalmát bíró férfiakat és ne állhasson elő kész nevekkal az alkalmi tőzsde. Föl kell világosítani a polgárságot mindenütt a maga loyális gyülekezeteiben és a legnagyobb nyilvánossággal, nem pedig konventikulumban, nemcsak a pártnak céljairól, de arról is, hogy kik azok a férfiak, a kikre a függetlenségi tábor küzdelmet és erőt, tehetséget kipróbáló munkájában számítani lehet.

Csak így lehet fölemelni a képviselőház lesüllyedt színvonalát, a mire nagy szükség van. És ha a kormány, mint eddig, továbbra is csak apró, szürke emberkéket protezsálgat hivatalos voksai előtt, pártunknak annál döntőbb sulyt adandó, éppen mi jussunk el fokozottan arra, értsük meg és értessük meg a néppel is: hogy a föllépés vakmerősége, a hangos, követelő elötérbe tolokodás még nem képesít a törvényhozói állásra, hanem hogy az elvhűség szilárdsága mellett kell ahhoz még alapos képzettség is, kell nagy tudás

és komoly akarat, törhetlen kitartás arra, hogy az állami élet nagy kérdéseiben az ország önállóságáért harcoló párt dominálhasson.

Azért nem kellene nekünk a korai, éretlen jelölések, de kell a megfontolt szervezkedés a választásra, mely a küszöbön áll. Vigyázzunk rá, hogy a párt kipróbált erői tovább is szolgálhassák szent ügyünket, és hogy az új diadalokkal biztató választásoknál igazi sikerek koszorúzzák a zászlónkat, mely alatt csak tudásban, önértetben, bátorságban kiváló férfiak tehetnek a hazának eredményes szolgálókat.

Hirek.

Pécs, 1896. július 16

Kéjutasás.

— „Ezt el nem tűröm! így nem élhetek, megöl az unalom!” Szól haragosa lábacaikáival toppantva a kis barna Ella.

E szokatlan hangran felébred hintaszékében egy kopasz öreg úr és kérdi: „mi az babám?”

— Megöl az unalom! — feleli dühösen a csinos fiatal leány — minden ismerősöm fürdőhelyen, legalább is uton, egyik a hegyek közt, másik a tenger mellett mi pedig egész elhagyatva egyedül itthon maradunk, ezt én nem tűrhetem!

— Fiam, — szól szomorúan az öreg, őszszel feleségem lész és most unatkozol, ha velem vagy, de hát miért.

A csinos leány mogorva tekintetet vet nagybátyjára, ki egyszersmind gyámja, és mintha e tekintetben meg volna a válasz. Még azt is kérdi: „miért? Mert nőül kell hozzá menni atyjának végrendelete értelmében, különben elesik örökségétől, mert már vén, totyakos, feje kopasz . . . de nem mondott mást, mert mindig alszik és semmi egyebet sem tesz; mindig és mindig csak alszik.

— De gyermekem, az alvás valami kellemes, nő és aztán az élet fentartásához

okvetlen szükséges, mondja a nagybátyja oly gúnyosan mosolyogva; gúnyosan, hisz feleségvé kell lennie, az alól nem menekedhetik, hacsak ő, az elkényeztetett leány szegénynek nem akar lenni! — aludj te is.

— Soha! én nem megyek magához feleségül, hacsak most tüstént nem utazunk el. Mit volt mit tenni, utazni kell, de hova?

— Hova? hát az új világba, vagy legalább is Angolországba. De azt kikötöm, ha utközben csak egyetlenegyszer is elalszik, én megszököm!

Megijedt az öreg egész Angolországig nem szabad aludnia ez, egy kicsit sok.

— No nem úgy értem — igazítá szavait helyre a kis barna aludni szabad, de csak akkor, ha én is alszom.

— Beleegyezem, de én is egy feltételhez kötöm az utazást. Az uton pro forma feleségem lesz, nehogy folytonosan kérdezzessenek, avagy pláne rosztat gondojanak rólunk

Ez ellen nem volt a kis barnának ellenvetése, megkötötték a szerződést; a kufferet és kosarak egész serege tele lett tömve azokkal a léggömb ujjú ruhákkal, különböző holmikkal és elindultak az utra.

* * *

Még nem volt a vonat Dombóvárott, az öreget már elfogta az álom, nagynehezen nyitva tartja szemeit, mert az a csinos kis barna, mint feleség, mégis csak ér valamit . . . vár, vár és kétségbeesve veszi észre, hogy Ella még nagyon is vig és az álom legcsekélyebb előjele sem mutatkozik szép arcán.

Igy tartott ez kevés kivétellel Párizsig. Innét velük együtt egy szakaszban utazott egy vicomte. Elegans, tüzes fiatal ember. Szeme csillogásának és bajszának bizony egy női szív sem tudott ellentállani. Most is kalandokat keresni kelt utra, maga sem tudva hova, merre

Az öreg bemutatkozik: báró Szentgedeoni Frigyes és a feleségem.

Megörült a vicomte ennek a társaságnak és folyton fixirozta a csinos barnát, majd kacintgatni kezdett a menyecskével. Az öreg aggódva vetette tekintetét menyasszonyára, kezdett már féltékenykedni.

A mi Eliánk nagy huzcut ám. Ugy tett, mintha aludni akarna, mi sem természetesen

himlőhelyes arcu, petyhüdt bőrű, vézna alkatu cseléd jött felkelteni és legesleghihetőbb, hogy ebbe én ismerlek soha sem lettem.

Egy ideig buszakodtam Mari után, mignem az idő irt hozott sajtó sebemre; a mint multak a napok, kitörülődött emlékezetemből Mari, és szívem kellő közepébe már egy nevető szemű kis barna polgárista, a Sárika nevét véstem be. Őt másképen szerettem, mint annak idején Marit, mert most nem tudtam sem ülni, sem állni, sem aludni, csak . . . képlezni. Ez volt az én első reális szerelmem, mert azok a stüldőkoru versfargással egybekötött platói nyögések, meg a későbbi nyil módra való beugrások nem számitanak. Szerelmes voltam, mint a költők mondják . . . fülig. Nem csoda! Oly igénytelen teremtés, pici cseresznyeszája, hajlós termete, barátságos, rajongó szempillantása . . . Sárika nélkül azt hittem, kinzó kamara az élet.

Epedtem, vágytam csókja után és bár alkalom volt a mennyi csak kell, akárhány-szor voltunk egyedül, a magány csábító démona mindig unszolva és biztatón susogta: „csókold meg, jobb alkalom úgy sem lesz soha”, hiába — jobb volt az első csók előtti lámpaláz. Kedélyállapotomat ódám végső sorai hűen festik:

„Némán ülénk ott! Arcomról leritt
Töprengésem sötét keserve,
A csókolódzást, hogy lehetne mindjárt
A második csóknál megkezdeni?”

A csók lopás — úgy hittem — büntendő cselekményt képez, és így bizonytalan állapotban voltam mindaddig, míg Sárika megsajnálta és anélkül, hogy kértem volna . . . elcsattant az első csók. A csattanástól azonban úgy megijedtünk és annyira elszégyeltük magunkat, hogy Sárika elszaladt balra, én pedig jobb felé . . . haza, én csak otthon, mikor visszagondoltam arra a menyországi élmézetre, arra a forró csókra, mely tőle majd, hogy elégtém, csak akkor „bántam meg vétkeimeit”, de már későn volt.

Nem is mertem többé őt meglátogatni, míg csak egyszer meghívót nem kapok zsurjára. Képelem, mennyire izgatott lehetett Sárika, mikor a meghívót írta, mert nekem is dobogott a szívem, hogy közeledik a viszontlátás, félve léptem be szobájába, remegő hangon üdvözöltem őt, nem is mertem hozzá szólni mindaddig, mignem a bujósodnál benünket egyedül hagytak, ekkor aztán meg törtém a jeget, kockáztatva a kérdést:

— Ugyan mit szólna Sárika, ha én most csókot lopnék Öntől?

— Hiszen csak azt próbálja meg, szólt fenyegetőzve.

Én pedig megpróbáltam és meg lett az „örök béke”, de nem örökre!

Sárika is idősebb lett, én is, de úgy látzik, mintha én számitani, ő pedig mértani haladványokban, mert én csak nyolcadik voltam, mikor Sárika már Dr. Köhegyivel jött vissza a nászutról.

Ő tehát hűtlen lett hozzám, kétségbe esésben mi telhetett ki tőlem? . . . mikor megláttam Piroskát, villósbőrtmenő ideális szép hajával, villámos szőró tüzes szemével, csábító ajkával, mikor megláttam hófehér arcában a gyönyör oly nagy foku kifejezését, mindjárt lábai elé szerettem volna borulni és igaz, őszinte, örökké tartó szerelmemet neki bevallani. Ő azonban engem még észrevenni sem akart. Megtudtam, hol lakik és aztán vagy a kapu előtt ólálkodtam, vagy előtte vagy mögötte mentem, mignem harmadnap már fél szemmel rám nézett. Negyednap még szintén fél szemmel nézett reám, de sokkal jobban nyitotta fel szemecskéjét; ötödnap már mindkét szemével reám pislanított, mindig bátrabb lett, mignem hetednap, mikor ablaka előtt elmentem véletlenül (?) ledobta a porkendőt. Sohasem feledem el, december 20 án délelőtt fél tizenegykor történt ez. Meg voltam nagyon lepetve, mert erre még elkészülve nem voltam, tudtam „most vagy soha”, éreztem mégis, hogy elcsápadok, hogy arcomba szökik a vér. Rettenetes zavarban voltam, de győzött a szerelem, felveszem a porkendőt, sietek fel a lakásba . . . és bemutatkozom.

Ez a pillanat mintha fordulópont lett volna életemben. Mintha most teljesen kicséréltek volna, nem tudtam többé tanulni grammatikát, rethorikát, de még poetikát sem, a sorok közt, a szavak közt, a betűk közt, mindenütt csak „Ő”-t láttam és hiába ipar

tesebb, az öreg is Morpheus karjaiba vetette magát és horkolásával zavarta Ella és a vicomte közt kezdődő társalgást. Ki volt boldogabb, mint a vicomte, kezdett is epedni, sóhajtozni, úgy, hogy a két szív . . . kőj-utazáson volt.

Valahányszor a szakaszba beszállt valaki, Ella mindig az alvó szerepét játszotta, az öreg pedig hálálkodva követte példáját. Így aludta át majdnem az egész utat öregünk. Ella és a vicomte pedig már annyira jutottak, hogy a vicomte szerelmi vallomásokot tett. Ő benne fedezte fel ideálját és ő is férjnél van, így hát kétségbe kell esnie stb.

Ella, úgy látszik, örült mindennek: pajkosan, csintalanul, igéretteljesen és mosolyogva szól: „Várjon csak, míg Angliába érünk!“ . . . de oly hangon és oly tekintettel vetve az ifjura, hogy az teljesen megitta-sodott tőle.

Végre ide is elértek. Az első állomáson Dowertől Londonig Ella megszokott csalogató álmát aludta, követte példáját gyámja is. Mikor aztán ismét a vonat ablakánál ült, átellenében a vicomte, megszólítja Ella boldogságtól sugárzó arccal:

— Megmondom most vicomte, hogy ne veszítse még el minden reményét. Nem vagyok felesége ennek a vén embernek, ki édesded álmát alussza, hanem csak gyámleánya, menyasszonya. Itt Angolországban a házasságkötés könnyebben megy végbe. Ha elhagyom gyámomat, szegény vagyok ugyan, de hisz Ön mondta, jobban szeret engem, mint életét . . . megvallom, én is szeretem Önt! . . .

Megnyult vicomtunk arca ennek hallatára, erre nem volt elkészülve. Dadog néhány érthetetlen szót, majd felrúzza az öreget almából, elbucuszik tőle, mert a következő állomáson ki kell szállnia.

Meg is tette.

* * *

Londonban Ella mindent még türeltlenebbnek tartott, mint otthon és egész uton hazafelé folyton aludt. De mit is nézzen? A vidéket? . . . az nem érdekli. Az embereket? . . . azok mind hamisak.

Ez volt Ella kőj-utazásának eredménye.

Stolle.

kodtam gondolataimat a tudomány rideg szabályaira terelni, akaratom ellenére is mindig csak „Ő“ reá gondoltam. A helyett, hogy maturára készütem volna, verseket írtam „Hozzá“ és „Tőle!“ . „Ő“ pedig elolvasta hűségesen halomszámra keletkező verseimet, mert szeretett.

Szeretreméltóságával, szelid türelme és élénkségével, csintalan kedvességével, mi lényének alapvonása volt, meghódította szívemet, de ezzel ő nem elégedett meg, hisz gett hiúságnak, el tudta velem hitetni, hogy vagyok valaki, hogy én, a pelyhes állu suhanc tetszem neki. Mi kellett nekem még!?

Nem is volt nap, hol „pro forma“ ne vittem volna neki könyvet olvasni és midőn egyszer az ablakon kinéz és én kérdem:

„Piroska, tetszik az a könyv?

Ő visszavágja titkon,

Oh jaj unalmas szörnyű mód és

. . . Szeki sincsen itthon! —“

Ezzel mondta meg, hogy szeret — szerelmem tehát viszontszerelemre talált és én rohantam be a szobába, hogy átöleljem, hogy megcsókoljam, ő pedig épp ezen szándékkal szaladt elém. Ekkor kaptam egész életemben a legédesebb csókot, hisz a költő is mondja:

„Legédeseb csók, ha minden szomju fa,

A csókot adva, csókot lopni vél.

Ha vágyát érzi csak, de nem jogát:

Csak venni vágy és nem érzi azt, hogy ad.“

Napirend 1896. július 17-én.

Naptár: péntek jul. 17. — Róm. kath.: Elek. — Prot.: András. — Görög-kel.: (július 5.) Márta. — Zsidó: Ab 7. — Nap két 4 óra 5 percekor; — nyugszik 7 óra 34 percekor. — Hold két délelben; — nyugszik este 10 óra 25 percekor. Hold első negyede 5 óra 4 percekor délután.

Időjárás: hőmérséklet 22 Celsius fok meleg. légnyomás 752. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő, jelentékeny csapadék nélkül várható.

— **(Pécs város közigazgatási bizottsága)** ma délelőtt 10 órakor tartotta szokásos havi ülését Kardos Kálmán főispán elnöke alatt, melyen az elnökön kívül összesen tíz bizottsági tag vett részt. Leginkább házbér-adó elleni felebbezések foglalták el az időt, melyek kettő kivételével valamennyien elutasítottak. A belügyminiszter egy konkrét borhamisítási ügyben az összes iratokat föl kívánta és egyben utasította a bizottságot, hogy felmerülő esetekben a törvény egész szigorával járjon el Kondor Béla kérelme egy magán polgári iskola fölállítására iránt, miután arra égető szükség van, pártolólágg terjesztetik föl a kultuszminiszterhez. Böhm Felix vizdija, a ki különben magán vizvezetékét csináltatott, törlésbe hozott. Midőn egy bizottsági tag kérdezte a polgármestert, hogy hát akkor miért rótták ki reá ezt az illetéket, az volt a stereotyp válasz: „Az ember próbál!“ Ugy a beküldött, mint a fölolvastott jelentések tudomásul vétetvén, 11 órakor az ülés feloszlott.

— **(Országos hittanári gyűlés.)** A középiskolai rk. hittanárok jövő hó 21-én Budapesten gyűlést tartanak, melynek előadói között ott lesz Bécsey Márton a kaposvári hittanár is, ki a következő cím alatt tart előadást: „Püspöki utasítások a középiskolai vallásitanítás számára és azok ellenőrzése.“

— **(A szászvári önkéntes tűzoltók)** vasárnap a bonyhádi tűzoltók zene-

kara közreműködésével a nagyvendéglő befásított szép kerti helyiségében tartották meg nyári mulatságukat. A mulatságon a helybeli intelligencián kívül a környékbeliek nagy számban, valamint a mágocei tűzoltók is részt vettek s így az a legfényesebb sikerrel folyt le. Belépti és tombola után 160 frt folyt be. A délutáni órákban a bonyhádi tűzoltók zenekara programját bevégezvén, utána rágyújtott a dombovári Tamás jól szervezett bandája és húzta a szebbnél szebb talpalávalót, úgy, hogy a fiatalok kedélyes hangulat mellett másnap reggelig táncolt.

— **(Közgazdasági előadó.)** A földmivelségi miniszter Somogy vármegye közigazgatási bizottságába közgazdasági előadóvá J e s z e n s z k y Imre földbirtokost kinevezte.

— **(Kinevezések.)** Az igazságügy-miniszter Rein Tivadar pécsi járásbírói díjnokot ugyanide, Petrovics Gyula pécsi járásbírói díjnokot a siklósi, Jella-sich Károly szentlőrinci járásbírói díjnokot pedig a szentlőrinci járásbíróshoz irnokokká kinevezte.

— **(Áthelyezés.)** Az igazságügy-miniszter Nagy Zoltán csornai járásbírói díjnokot a sáadi kir. járásbíróshoz áthelyezte.

— **(Egy havi rend)** A polgármester havi jelentése szerint a lefolyt június hónapban a közigazgatási iktatóba beérkezett 1659 ügydarab, a miből 1603 intézettel el; a kapitányi külön iktatóba beérkezett 1674 ügydarab, a miből 1601 lett elintézve. Bűnügy volt 22, vétség 58, kihágás 32, cselédkönyv kiállított 12, iparigazolvány 4; le-tartóztatva volt 89, kötött utlevéllel a város területéről kiutasított 24, kísérettel 2, kórházba szállított 27. A vendéglőkben és szállodákban összesen 1330 idegen szállott meg. A központban működő községi bíróságnál beadott 329 panasz, végrehajtás volt 63; a bányatelepi községi bíróságnál beada-

A fájdalmat, melyet Piroska hűtlensége okozott, leírni nem lehet, még a papír is könyezne, a toll is sirna, — elég az, őrdjng-tem fájdalomamban és nem csodálható, ha az érettségim szépen elhasaltam. Lassanként jó-gász lettem, az érettségim való elbukását el-felejtettem, de a hűtlen Piroskát emlékeze-temből kitörlni nem tudtam. Ha szerettem még később is valakit, ez csak „mussáj“ ból történt. Nem értik? No még ezt is elmondom.

Adósságokkal el voltam látva, de még hogyan! Ha a hónap elseje elérkezett, a hi-telezők egy egész tiszteletreméltó serege jött hozzám pénzért vagy autogrammért; igaz, hogy autogrammom nem ért valami sokat, híres ember nem voltam, de vagyoni helyse-tem sem volt annyira kedvező, hogy akárcsak egy tíz forintos váltót is kiválthattam volna. Ezért az egyik hitelezőm azzal állt elő, hogy ő kezem vonását már elég jól ismeri, egyszer pénzt is szeretne látni. Eleinte megörültem ennek az egészséges humoru embernek, de mikor azzal állt elő, hogy a váltót, melyre nagybátyám nevét önkézzemmel reávesztetem, peresíteni fogja, meghökentem. Est éssrevette Náthán bátyám és mivel volt benne kis em-berszeretet, kíségitett a csávából, ajánlotta, vegyem el feleségül a kis Olgicát. Én ugyan vonakodtam, mert Olga szeplős, de mikor ő megmagyarázta, hogy minden szeplőt 5000 koronával fizetnek meg, beláttam, hogy es nem is olyan rossz parthia, és megbistam őt a szükséges lépések megtételével.

El is vezetett Olgáékhoz, a kis csúta

Csakhogy a mama — mindig az a mama! — átlátott a szitán és kérdőre vont, miért járok én annyit a szomszédba.

Zavarban voltam! hazudni nem akartam, az igazat megvallani szégyenlettem (őh mi bohó valék!) hát annyit mondtam, hogy fizikát tanulok egy jó ismerősömnél. Ezzel nem hazudtam, mert mikor magamhoz szoritottam Piroskát, megtanultam a testek ruganyossága törvényeit, mikor megcsókoltam, a tapadást ismertem meg, midőn mélyen a szemébe néztem és ott a szénfekete pupillában, melyet kék Iris környezett, saját arcomat megláttam, megtanultam a fénytant s ha kesee az enyémbe pihent, a hő sem maradt ismeretlen előttem, a villamosságot pedig érezttem, valahányszor közelemben volt.

Miért is nem mertem az igazat beval-lani? Bűn az, ha valaki szerelmes! Hisz már az iskolában is úgy tanultam, hogy minden nagy férfunak volt kedvese: Horacnak Lydia, Catulenak Lesbia, Michel Angelonak Viktoria Colonna, Petrarcanak Laura, Dantenak Beatrice, Berangernak Lisette, . . . mért ne szerethetném én Piroskát.

De ember tervez, Isten végez! nekem is meg kellett ismerkednem a szerelem ud-varhölgyével, a csalódással. Mert Ő, kit oly forrón szerettem, Ő, kit imádtam, Ő, kinek oly

„Végtelen volt csókja,

Tűzes ölelése,

Végtelen szeretett

Elhagyott elvégre.“

tott 94 pausz, végrehajtás nem volt. Két utóállításon 5 pécsi és 8 vidéki hadköteles vétetett vizsgálat alá, Utadóban befolyt 849 frt, vagyis 265 frt 65 krral kevesebb, mint a múlt év hason időszakában.

— **(Hymen.)** Auber Mihály mohácsi birtokos a napokban tartotta esküvőjét Kovács Mariával, néhai Kovács Antal főszolgabíró leányával Kapoavárott.

— **(Közsadók Pécsen.)** A pénzügyigazgató havi jelentése szerint június hónapban a város területén befolyt egyenes adókban 14.482 frt 72 kr., a múlt év hason időszakában 13.501 frt 56 kr., vagyis az idén 981 frt 12 krral több; f. év január 1-től június végeig befolyt 148.390 frt 74 kr., szemben a múlt évi hason időre eső 140.256 frt 29 krral, a mi végeredményében 8.134 frt 45 kr. többletnek felel meg.

— **(Halálosítás.)** Harka Mihály zombai kántortanító, ki Zombán harminchat éven keresztül működött, a napokban kétheti szenvedés után meghalt. Neje már a múlt év elején elhalván, öttagu családja árván maradt utánuk. Az elhunyt temetése, melyen jobbházi Dóry Dénes és a Dóry család többi tagjai is részt vettek — nagy részvét mellett történt meg.

— **(Néppárt Tolnában.)** Dombóvári levelezőnk írja: A „Pécsi Figyelő” július 15. számában hozta azon hirt, hogy a tolnamegyei szakcsi kerületben úgy az ellenzék, mint a szabadelvű párt megkezdte szervezkedését. Ugyanakkor azt is írta, hogy a néppárt is akart próbálkozni ebben a kerületben, de miután tapasztalta, hogy hívókra nem talál, szépen elhallgatott, nem akarván a pénzt teljesen eredménytelenül elvesztegetni. Most, mint értesülünk, a néppárt nem csak el nem hallgatott, hanem ő is erősen szervezkedik és szeptember 7. vagy 8-ik napján Szakcsón néppárti nagygyűlést akar tartani,

lan meg is tetszett nekem, de még mikor mint kérő felléptem, sőt még akkor is, mikor az eljegyzés már megtörtént, én csak Piroskára gondoltam.

Remegve néztem e komoly lépés folytán alakulandó jövő elébe, a házasság symbolumai, az oly sokszínű és sokféle alakú papucsok még álmomban is valcert jártak szemem előtt. Nehezemre esett megválnom a legényélet hóbortos örömeitől, mégis önként elvettem szabadságomat, bezártam magam a kalitkába.

Hogy mennyire szerelmes voltam, annak bizonyítéka, hogy mikor négy-öt hónap pal az esküvő után behívót kaptam a katonasághoz, én bizony nem reklamáltam, hanem elidőltam a kaszárnyába, onnét a fiukkal masírozni, gondoltam a fáradság kiveri fejemből Piroskát. Étlen-szomjan kerestük az ellenséget, óránként vagy 10 kilométert gyalogolva, mignem délfelé Siklós kies vára alatt stációt tartottunk.

Piroska itt volt férjénél!

Mi sem természetesebb, hogy én le sem porolva ruháim, sietek felkeresni abban a kis házban azt a kalitkaszzerű lakást, hol az én „aranyos madaram” bizonyára boldogságról csicsereg.

Beküldöm névjegyem. Ő elfogad. Kopogtatok az ajtón, halk „szabad!” — benyitok és mit látok? . . . Piroska ott állt előttem fekete gyászruhában, arcán a kétségbeesés minden külső jeleivel . . . mereven nézem egy

melyre Zichy Nándor grófot is várják. A néppárt e kerületbeni vezérférfiai már táborozására szólítják fel a népet. Ugy látszik tehát, hogy mégis el akarja a pénzt eredménytelenül vesztegetni, mert mint nekünk írják, a nép legnagyobb része e kerületben egyedül Rátkayt akarja.

— **(Pécs város közegészségügye.)** Cierer Elek dr. városi főorvos jelentése szerint a lefolyt június hónapban az egészségi állapot általában kedvező volt a város területén, úgy az előző havi, valamint a múlt évi hason időszakhoz viszonyítva, miután a megbetegedések és halálosítások száma apadt. A heveny fertőző kórok közül szórványosan pár enyhe befolyásu difteritisz, vörheny és hőkhurut eset merült fel, de nem terjedt. A kórházi betegforgalom 32 fővel apadt, míg ugyani: május havában 578 volt a beteglétszám az összes kórházakban, addig június hónapban csak 546. Élve született a város területén 104 gyermek, és pedig 46 fi- és 58 nőnemű, meghalt 94 egyén. Házasságra 17 pár lépett. A naponkinti piac-vizsgálatok alkalmával 34 esetben koboztatott el romlott és gyanús gomba. A hentesüzletek, vendégfogadók, szatócsok, bor- és pálinkamérők üzleti helyiségei június hó folyamán megvizsgáltattak és 25 esetben terjesztetett be alapos kifogásolás.

— **(Árvaságban.)** Rendőrségünk oltalma alá a csavargókat szokta ugyan venni, de azért ugyancsak ő veszi pártfogásba az utcákon árván ödöngő eltévedt állatokat is. Ma reggelre két vadászkutya és egypár liba került be a város házára, mint a melyek az utcán találtattak. Tulajdonosaik jelentkezzenek a rendőrbiztosi hivatalban.

— **(Öngyilkosság csőd miatt.)** Sommer József, nagykanizsai kereskedő, ki 50 év előtt nyitotta meg üzletét, 200.000 frt passzívával csődbe jutott. Sommert, aki valódi mintaképe volt a becstületes kereskedőknek,

ideig, majd hozzá szaladok, hogy karjaimba zárjam, de ő . . . eltaszit:

— Uram! nekem férjem van: és bár nem élek vele együtt, de még a törvény bennünket végleg el nem választ, őt megcsalni még gondolatban sem fogom!

Nagyot néztem! Fájt e szokatlan, keserű hang, minden szó tűszurásként hatott, hát még a hír, hogy ő boldogságom elrablójával nem él már együtt. Kérem ennek okát és Piroska válasz helyett sétára hí a kertbe. Itt aztán annyira elővett a fájdalom, hogy szemrehányásokkal illetem:

— Lám a gazdagot kerested, boldogtalan lettél, engem pedig, a szegényt, a ki csak érted akart élni, megvetettél. Megházasodtam én is, mert helyzetem úgy kívánta, mert a körülmények kényszerítettek, de szíven még mindig nálad van zálogul letéve, feleségem iránt nem tudok szerelmet érezni, mindig csak te reád gondolok . . . te pedig magadat, engem, de még Olgát is a boldogtalanság örvényébe sodortál egyetlen ballépéssel.

Piroska, ki még mindig szeretett és mikor férjhez ment, a szívára, de csak édes anyjára hallgatott, vállamra hajtá gyönyörű fejcskóját és zokogni kezdett; vigasztaltam, nyugodjék meg a sors meg nem változtatható végzetésében . . . de ő sűrűn hullatva könnyeit panaszskodik:

— Látod a sors iróniáját, én szeretlek és te is szeretsz, egymáséi még sem lehetünk! férjhez mentem ahhoz, kit gyűlöltem,

a rossz üzletmenet és maradisága juttatta a tönk szélére. Mikor a törvényszék üzletét zár alá vette, Sommer öngyilkossági kísérletet követett el. A nagykanizsai gőzfürdőbe ment és kéz és nyakereit felvágta. Most élet és halál között lebeg. Az üzlet pénztárában 5000 frt készpénzt találtak.

— **(Hajnali ribillió.)** A nyil-utca egyik házában nagy ribillió volt ma hajnalban. Lakik ott egy ember, ki foglalkozás miatt éjjel mindig kint van a házon kívül, csak hajnalban térhet haza, hogy aludni térjen. Az embernek felesége és anyósa is van; s míg a feleség azért haragszik reá, hogy mért nem keres nappali foglalkozását s éjjel mért nincs otthon, mint a férjnek dukál; addig az anyósa meg azért boszankodik, hogy mindig megzavarja a vőura a hajnali álmát. Mert bizony a vő igen gyakran részegen tér haza s ilyenkor aztán ő az ur a háznál. Így volt ez ma hajnalban is, s mikor az anyósa és a feleség közös akarattal elővették a szegény embert, az annyira dühbe jött, hogy mindent össze vissza tört, darabokra zúzott a lakásukban. A ribilliónak az lett a vége, hogy a dühöngő ember elől az anyósa a rendőrségre futott és ott jelentést tett az esetről. Most a rendőrség folytatja a vizsgálatot a hajnali ribillió ügyében.

— **(Egy igazi népmulatság)** lesz a pécsi önkéntes tűzoltó-egyesület augusztus 2-diki jubileumi ünnepélye a Tettyén. A jó öreg Tettye, melyet közönségünk bizony vásárnaponkint is csak gyéren látogat, régen nem látott olyan fényes és változatosságban gazdag ünnepélyt, mint a milyen derék tűzoltóinké lesz. A rendezőség, Reeh György rendőrkapitány, tűzoltófőparancsnokkal az élén, már az ünnepély módozatainak nagy részét megállapította, azonban még mindig növekedik a program s egész terjedelmében csak ezután lesz közzétehető. A tomo-

te nőül vetted azt, kit nem szerettél. Engem anyám, téged a körülmények kényszerítettek és most mi történik? . . . fáj megmondanom, te tudod meg, mit én is már későn hallottam . . . férjem, mielőtt nőül vett, Olga, a te feleséged kezét kérte meg, hozzá a szerelem láncai fűzték, de feleségül apósd ridegen elutasította őt, . . . jöttél te, megtetszettél e családnak és feleségül kaptad Olgát . . . férjem azonban nem viselkedett oly becstületesen, oly férfiasan, oly lovagiasan, mint te, — ő nem igyekezett felejteni, hogy hitvestársát boldoggá tegye, hanem szeretőjére, a te feleségedre vetette ki halóját . . . vele találtam ölelkezve és . . . mielőbb meghatalmaztam ügyvédem a válókereset beadására.

Engem nem nagyon lepett meg e hír, sejtettem, hallottam valamit eddig is rebesgetni, és most, hogy pozitív adathoz jutottam, hazaérkeztemkor beadtam a válókeresetet, — most pedig várjuk a két kereset elintézését, — most pedig Piroska az enyém, Olga pedig Piroskám elrablójáé lehessen.

Eddig a napló! Én még azt teszem hozzá, hogy barátom mikor kézbesítették neki az ítéletet, mely keresetével elutasította, forgó pisztolylyal vetett végett életének.

Nagy, valóban remek nefelejtés koszoru disziti a ravatalt, mely mellett mély gyászba borulva zokog egy nő, kit egészen megtört a legfőbb bíró igazságságos ítélete.

Stella.

lára már annyi ajándék gyűlt eddig össze, hogy ugyyszólván minden résztvevő nyerni fog valamit s hogy ez biztosítsa, tombolatárgyakul bármiféle ajándékot köszönettel vessz a rendezőség s azt a tűzoltóparancsnokhoz küldeni kéri. Most csak annyit árulunk el, hogy az ünnepély egy igazi népmulatság jellegével fog birni s annyi érdekes számot tartalmaz, hogy már most is méltán tarthat számot a legnagyobb foku érdeklődésre.

— **(Beszámoló akadályokkal.)** Patacson ma fogadott ünnepet ült a község lakossága, melyen az istentiszteletet V a j a y István országos képviselő tartotta. Ennek végeztével V a j a y István, mint a kerület országgyűlési képviselője, a templom előtti térségen politikai beszéd tartásába kezdett, de a jelenvoltak közül többen nem akarták meghallgatni, sőt tojásokat is röpitettek feléje. V a j a y erre kijelentette, hogy tudja, mikép a zavargók az alispánnak akarnak kedvezni, a ki az általa kiadott röpiratért haragszik, de sajtóper indítani nem mer. Abba is hagyta beszéde folytatását s azzal a kijelentéssel távozott a községből, hogy majd egy újabb röpiratban fog bővebben nyilatkozni.

— **(Az utcán szülte meg a gyermekét.)** Erős természetű asszony az a K i s e n g y i á n Éva nevű cigányasszony, ki tegnapelőtt Gyód község utcáján végig igyekezőn, egyszerre csak rosszul lett és pár percnyi vajadás után egy egészséges fiugyermeknek adott életet. A kik az esetet látták, résztvevőleg ajánlották fel az asszonynak, hogy adnak neki helyet, míg jobban lesz; de az nevetve közönte meg s azzal a megjegyzéssel, hogy „nem árt meg a cigánynak semmi“: a karjai közé vette ujszülött gyermekét s kiment a falu végén állomásozó kavánhoz s mikor a cigányok tovább indultak, akkor is csak úgy gyalogszerrel ment a kocsi után.

— **(Elriasztott rablók.)** Tegnap éjjel F o r t Jakab hosszuhetényi lakos valami zajra ébredt fel, mintha a háza kapuját be akarnák törni. Amint kinézett az ablakon, két embert látott villával és fejszével fegyverkezve, a kik a kapun be akartak törni. Fort sem volt rest, hanem előkapta a háznál mindig megtöltve tartott revolvert és kilőtt az ablakon. Erre a két ember megijedt és félbehagyva munkájukkal, elfutottak. Bizonyára valami csavargók lehettek, rongyos ruhájuk után itélve, s szerencsét akartak próbálni egy kis betöréssel. A lövéstől azonban elment minden bátorságuk és úgy eltűntek, hogy még eddig nem lehetett a nyomukra akadni.

— **(Szórakozott utasok.)** Nagyon sok a szórakozott utas. A vasuti állomásokon alig képesek elhelyezni azokat a tömegtelen mennyiségű különféle tárgyakat, a melyeket az utazó közönség naponként ott felejt az állomások várótermeiben. A hátrahagyott bot, esernyő, kezitáska, bőrdönd, felöltő, télikabát, kalap, kendő, szivar, pénztárca, óralánc, gyufatartó, karkötő, arany és ezüst gyűrűből valósággal kitelne egy kisebb fajta muzeum. Ezeket a tárgyakat mind megőrzi három hónapig s ha ez idő alatt nem jelentkezik a gazdájuk, úgy azokat nyilvánosan elárverezik. A pécsi pályaudvaron hátrahagyott különféle értéktárgyakra is kitűzték az árverést pár nappal ezelőtt, a

napokban meg a kézbesíthetetlen és fölös gyors, teher szállományokat fogják nyilvánosan elárverezni.

— **(A katonatisztek diszpolgársága.)** Az idegen fejedelmek által a hadsereg tagjainak adományozott rendjelek és egyéb kitüntetések elfogadása eddig is a király jóváhagyásához volt kötve. A nem a legfőbb haduról eredő kitüntetések elfogadását a közös hadseregnél és ami magától értetődik, később a honvédségnél is, újból meg fogják szorítani. Mint értesülünk, ha a hadsereg valamely tagját ezután valahol diszpolgárrá választják, mielőtt ezt az illető elfogadná, a király jóváhagyása kikérendő.

— **(Drága enyelgés.)** Tegnap este egy vállalkozó szellemű ifju, az orfeumból hazajövet, találkozott két szobacicussal. Az orfeumi előadás hatása alatt hozzájuk csatlakozott és elkísérte őket a sétatérig, hol egy padon — mert igen huzta a feje lefelé — pihenést indítványozott. A két szép szobacica az indítványt egyhangulag elfogadta és egy sötét homályba vont padon édes enyelgések között társalogtak az ifjuval. Ennek feje azonban mindjobban nehezedett s végre is elnyomta az álom. Hogy meddig aludt ott, az nem bizonyos, sőt meg se tudta állapítani, mert mikor felébredvén a zsebóráját meg akarta nézni, az nem volt sehol. Odakapott a zsebéhez, hol a pénztárcáját szokta tartani s ime azt sem találta a helyén. Nosza jelentést tett azonnal a rendőrségül és senkit mást nem vádolt azzal, hogy az ezüst zsebóráját arany láncával együtt, meg az öt forintot tartalmazó pénztárcáját ellopták, mint a két szobacicát. Ezek azonban erélyesen tagadnak mindent s így meglehet, hogy az enyelgés igen drága hősnökre nézve.

— **(Megunta a szolgálatot.)** A kis P l e x a Miklóst, egy tizenhatéves szolga-fiut keresi most a rendőrség. A gyerek, úgy látszik, megunta a szolgálatot és valami könnyebb megélhetés után akarván nézni megszökött, mert már két nap óta nem találják sehol. Kedden reggel még a gazdája kiküldte a szőlőbe, hogy ott végezze a dolgát. Hogy kiment e oda, vagy egyenesen más felé vette az utját, azt nem lehet tudni; csak az bizonyos, hogy a gyereket azóta nem látták sehol. A szökevény fiu szász zombori születésű és bizonyára nem haza igyekszik, mert otthon is csak dolgoznia kellene neki az apja mellett, hanem valahol meghuzta magát, a hol ha majd rátalálnak, haza fogják toloncolni.

— **(Tolvaj az árokban.)** Ma reggel a Bányát-ut mellett elvezető mély árokban egy furcsa leletre bukkant két arra járó napszámos. Az egyik, amint az uton az árok szélén ballagott, véletlenül beleejtette a cipőjét az árokba s nem akarván otthagyni, utána leszállt az árok fenekére. Amint a cipő kereste, egy kimélyített földhányás alatt megpillantott egy kosarat. Persze azonnal előhuzta s abban épen kerek szám tizenkét üveg bort talált; amolyan jóféle pécsi asztali borokat. Igen megörült ennek a leletnek a két ember, de örömtük csodálkozássá vált, mikor a mélységben tovább kutatva egy másik kosarat s abban füstölt húst és egy csomó fűszert találtak. Ennyi sok leletet már

nem mertek maguknál tartani, hanem szépen visszarakták a helyére, hogy majd ma estére a sötétben hazaviszik. Pár óra mulva azonban megbánták, hogy ott hagyták és vissza is mentek érte. S ime a két kosár már nem volt sehol. Az ismeretlen tolvaj, aki a lopott tárgyakat ott raktározta el, már elvitte az árokból azokat. S hogy hová, erre kíváncsi most a rendőrség is.

— **(Honvéd önkéntesek szabadságolása.)** A honvédelmi miniszter — mint értesülünk, elrendelte, hogy jövőre nézve az önkénteseknek, kik az első tényleges szolgálati év befejezésével a tartalékos tiszti vizsgálatokon nem felelnek meg, de tényleges szolgálatuk alatt kitűnő szorgalmat, kifogástalan magaviseletet és a katonai szolgálat iránt különös érdeklődést tanúsítottak, a vizsgáló bizottság az idő előtti tartós szabadságolás kedvezményét oda ítélheti. A kedvezményre érdemes egyéves önkéntesek minden év szeptember hó 30 ával, illetve a vizsgálatok befejeztével szabadságolandók s a tényleges állomány kiegészítésére be nem hívhatók.

— **(A hibás egyforintosok kezelése.)** A pénzügyminiszter elrendelte, hogy ha az állami pénztárakhoz és hivatalos, akár fizetésképpen, akár átváltásképpen átlukasztott vagy általában oly ezüst forintosok kerülnek, a melyek külalakjából felismerhetni azt, hogy azok nem a közönséges forgalom fojytán, hanem másképp fogytak meg sulyban, ezek az ezüst egyforintosok a további forgalomra alkalmatlanná teendők és azután a félnek visszaadandók. A végből, hogy az ezüst egyforintosok a további forgalomra alkalmatlanokká legyenek, azok ollóval bevágandók. Az ilyen egyforintosok egy éven belül a körmöcbányai pénzverőhivatalban nyers suly szerint, és pedig egy kilógramm anyag után hatvan forintnyi egységárt véve alapul, korlátlan mennyiségben beváltatnak. Az állami pénztárak és hivatalok ezeknek az érmeeknek a pénzverő hivatalhoz leendő beküldését, valamint a beváltási összegnek kifizetését közvetíteni tartoznak.

— **(A kinek nyakán maradt a más gyereke.)** Egy szórakozni vágyó, de különben igen jámbor kereskedő felrándult a napokban Budapestre a kiállítás megtekintésére. A vasuton Dombóvárnál elegáns nő szállott be a kocsiszakasza, karján egy 7 éves kis leánykát hozva. Polgártársunk csakhamar ismeretséget kötött a bájos hölgygyel, ki annyira megnyerte tetszését, hogy Budapestben egy szállodában közös szobát vettek s a vendégkönyvbe így irattak be: X. Y., neje és gyermeke. X-nek tetszett a kaland, habár itthon feleséget hagyott hátra, a mézes hetek megismétlődését kezdte dobogó szível remélni. Minthogy azonban az üzletember a szerelem mellett sem felejtkezik el pénztárcájáról, délután, mielőtt körutra indultak volna a fővárosban, 800 frttal telt pénztárcáját a szálloda portásánál helyezte el, azt hozva fel okul, hogy fél a zsebtolvajoktól. A portás átvéve a pénztárcát, kalandvágyó hősnök „nejével és gyermekével“ elindult a főváros nevezetességeinek megtekintésére. Este szépen hazatértek. Reggel, mikor a férj és kis leánya meg az igazak álmát aludta, az újdonsült

feleség beállit a portáshoz s kéri, hogy adja at a férjének a 800 forintját. A portás át is adta a pénzt a feleségnek. Férj uram felébredvén, látja, hogy az asszonynak hült helye van. Rossz sejtelmektől gyötörve rohan a portáshoz s kéri a pénzt. A portás angol hidegvérrel jelenti, hogy ez előtt fél órával nagysága már elvitte a pénzt. X dühös lez, rendőrséggel fenyegetőzik, s kistül, hogy az asszonyt csak ideiglenesen nevezte ki feleségének, mert neki itthon szerető felesége van, s ki alig várja hazaérkezését. A portás felvilágosítja, hogy miután éppen ő volt az, a ki „nejének“ iratta be az ismeretlen hölgyet első sorban őt büntetnék meg a hamis bejelentésért. Mit tehetett egyebet, elment a kedve a további élvezetektől s haza utazott. A gyermeket pedig a szállodában hagyta, hogy ha az asszony jelentkezik, adják át neki. Az asszonynak azonban esze ágában sem volt a gyermekért jelentkezni s X. a napokban felszólítást kapott a szállodából, hogy a gyermeket tovább csak azon esetben tartják, ha havonként 80 forintot fizet érte, különben haza toloncolják. A férj belátva a helyzet tarthatatlanságát s félve az igazi feleség haragjától, elhozatta a gyermeket s most várja, mikor jelentkezik a „vasuti“ feleség.

Iskolai értesítők.

VI.

A „Miaszsonyunk“-ról nevezett pécsi nőzárda értesítője. 36 oldalra terjedő kis füzetben számol be az apácák gondozó keze alá adott növendékekről kibocsátott értesítő. A belső elemi iskolába járt 66, a külső elemi iskolába 345, a polgári iskola 4 osztályába 183 növendék; a női tanító képzőnek a f. évben létesített I. évfolyamát 23-an látogatták; tehát összesen 627 kisebb és nagyobb leány nyerte kiképzését. Az intézet Spies János apát, székesegyházi kanonok vezetése alatt 4 hitoktatóból és 29 tanítónőből állott, mely utóbbiak közül 18 nak van tanítói képesítése. A tananyag rövidre összefoglalt föl sorolása után az egyes osztályok érdemsorozatai következnek. Azoknak a tanulóknak a nevei, a kik minden tantárgyból kitűnő tanjegyet nyertek, az érdemsorozatban feltűnő betűkkel nyomtatvák. Az értesítő végén lévő statisztikai táblázat az általános végeredményt kedvező színben tünteti föl, a mennyiben a 627 növendék közül csupán 98 an nyertek elégtelen tanjegyet, míg mindenből 157 en kaptak kitűnőt.

VII.

A pécsi izr. hitközségi népiskola értesítője. Klingenberg Jakab igazgató immár 17. évfolyamban tette közzé az igazgatása alatt álló népiskola mult tanévi történetét. A 4 fiu és 4 leányosztályban összesen 347 tanuló volt, a kik közül teljes tandíjat fizetett 134, fél tandíjat 56, csupán csak beiratási díjat 116, tandíjmentes volt 41. Abból a kimutatásból, mely az intézet kiadásait és bevételeit tünteti föl, könnyen kiszámítható, hogy egy-egy növendék oktatása átlag 32 frt 46 krba került. A tanítótestület 9 tagból állott. Beszámol az évfolyamon megtartott ezredéves ün-

nepségről és az intézet kebelében fenálló tápintézetéről, mely működését 1895. dec 1-én kezdte meg és f. évi márc. 6-ig összesen 6806 adag ételt szolgáltatott ki. Végezetül beszámol az értesítő azokról a más tanítók zetekbe járó tanulókról, a kiknek váltásbeli oktatásáról az izr. hitközség gondoskodott. Összesen ezek 445-en voltak.

Törvénytörvények.

§ **Ügyvédi becsület.** E hó 15 én tárgyalta a pécsi kir. járásbiróság Stern Károly ügyvédnek dr. Szilasi Zsigmond elleni rágalmazás vétségi ügyét. A tényállás röviden az, hogy dr. Szilasi Zsigmond egy tanuk által előttemezett oly tartalmu levelet intézett Stern Károlyhoz, melyben ügyvédi tisztességében érzékenyen megsértette. Vádlott beismerésben volt. beismerte a magánvádló képviselője által tanukkal bizonyítani kívánt azon körülményt is, hogy a levelet elküldés előtt az előttemező tanukon kívül másnak is elolvasni megengedte, sőt hogy annak tartalmát ő maga az elküldés előtt másoknak is elbeszélte. Vádló kifejezetten a bizonyítást megengedte vádlottnak, ki azonban erre úgy nyilatkozott, hogy ő bizonyítani tudná, de ezzel élni nem akar, mire vádló az inkriminált állítás valótlanágát a bíróságnak nyomban átadott okmányokkal illusztrálta.

A bizonyítási eljárás mellőzve lett s dr. Toldi Béla ügyvéd előterjeszté vádját s hangsúlyozva, hogy vádlott, ki ügyvédi állásban tamadta meg panaszost, oly formán követte el a sértést, hogy napokkal előbb a pécsi társaságokban köztudomásúvá lett annak elküvetése, a levelet azonban csakis a köztudomás után 2 nappal adta fei postára és akkor, midőn egyik előttemező tanu erre figyelmeztette; kérte ehhez képest vádlottat vétkeinek kimondatni. Dr. Sonnewend Frigyes bíró ítéletében dr. Szilasi Zsigmond vádlottat a rágalmazás vétsége alól felmenté, de a becsületsértés vétségében marasztalta és ezért 200 frt pénzbüntetésre, esetleg 20 napi fogházra ítélte, egyszersmind az ítéletet egész terjedelmében a pécsi jogi közlönyben vádlott költségére közzététetni, és az ügyvédi kamarával mint vádlott felettes hatóságával is közölni rendelte. Az ítélet ellen vádló a minősítés, vádlott az enyhítés végett nyomban felebbezést jelentett be.

Közgazdaság.

□ Az ezredéves kiállítás tartama alatt a barcs-pakráci vasut állomásairól Budapestre és vissza szóló, a közönséges menetjegy árakkal szemben 50 százalékkal mérsékelt menettérti jegyek adatnak ki. Ezenkívül a barcs pakráci vasut állomásairól Budapestre és vissza 55 százalékkal mérsékelt menettérti jegyek engedélyeztettek legalább 30 személyből álló csoportban utazó tanulók s az azokat kísérő tanítók, továbbá az ugyan ily csoportokban utazó nezei és egyéb munkások részére, mely jegyeket a kiállítási igazgatóság állítja ki.

□ **A lucerna veszedelme.** A földműveléssel lassankint odajut már az ország, hogy alig van valamely haszonnövény, a melynek bogár alakjában egész csapat esküdt eliensége ne volna. Minden évben támad föl valamely eddig ismeretlen ártó állat, éppen csak akkora, mint a gombostüfej, de azért elpusztíthatatlan. Most a herének esett egy ilyen, s pusztítja. Mikor a lucernát lekaszálják s a rendeket elhordják, várva, hogy fakadjon az uj, eddig ismeretlen bogarak lepik el a földet. Azok aztán az uj fűfakadást megeszik, de igen hamarosan. Ugy szaladnak rajta végig, mint valamely tatárjárás. Nem tudjuk, régi vagy újfajta bogár e ez, de annyi bizonyos, hogy a gazdák nem ismerik. Ők úgy gondolkoznak felőle, hogy a bogár petéje még tavaly óta benne van a földben s ott álcává érik. Tovább nem mehet mert fölötte lévén a buja lucerna, nem kap meleget. — Mikor azt lekaszálják fölüle, éri a nap s azon idő alatt, míg a növény uj fakadása pár ujni magásra nő, megéri az álca is annyira, hogy bogár legyen belőle. A fiatal bogár aztán neki megy a fiatal herének s letarolja. Oly gyorsan dolgoznak, hogy egy hold elpusztítása egy napi munka nekik s a kár, amit eddig okoztak, az, hogy a kaszálás hasznát elveszti a gazda. Most a föld boronálásával védekeznek ellene, a minek az eredménye nagyon kétséges; a hatóság nem tenné rosszul, ha kiterjesztené figyelmét a pusztító bogarakra.

TÁVIRATOK.

— **Magyar miniszterek Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata) A kereskedelmi és vámszövetség ügyében Bánffy b., Lukács, Dániel és Darányi miniszterek ma reggel Bécsbe utaztak. Velük mentek Popovits, Lipthay b., Kilényi miniszteri tanácsosok, Biró és Ottlik osztálytanácsosok és Hutyra dr. professzor. A kiegyezési tárgyalások most már csupán a cukoradók körül folytattanak, mivel a többiekre nézve a tárgyalások csaknem befejezvék.

— **Ováció Faure elnöknek.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Faure Felix köztársasági elnök tegnap Rheimsba érkezett Jeanne D'Arc, az orleansi szűz szobrának a leleplezési ünnepségére. Nagy néptömeg fogadta és az ováció számtalan jelével elhalmozta. A pályaudvaron a diplomáciai testület számos tagja, köztük néhány nagykövet is megjelent szemücsét kívánva megmeneküléséhez. Több külföldi uralkodó üdvözlő táviratot küldött. Reggeli után az elnök az alprefekturán fogadta a hatóságokat. A szobornál óriási tömeg jelenlétében átnyújtotta a szobor alkotójának a becsületrend nagykeresztjét. Este a városi hatóság nagy bankettet adott.

— **A szerb király Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sándor szerb király legközelebb Budapestre érkezik Szimics bécsi nagykövet kíséretében.

— **A miniszterelnök ebédje.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Teg-

nap este Bánffy Dezső b. miniszterelnök Bécsbe utazása előtt ebédet adott, melyre hivatalosak voltak Lukács László, Darányi, Dániel, Perczel, Wlassich és Josipovich miniszterek, Tarkovich államtitkár, több oszt. tanácsos és képviselő.

— **Kossuth Ferenc Olaszországban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Kossuth Ferenc ma reggel néhány hétre, fivére látogatására Nápolyba utazott.

— **Lázadás Cuba szigetén.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata) A cubai felkelők elfogtak egy kalózbarkát legénységével együtt. Matansas mellett egy vasuti vonatot felrobbantottak. Hat ember meghalt, igen sok megsebesült, a kocsik valamennyien szétzúzódtak. A felkelők a robbantást villamosság alkalmazásával hajtották végre.

— **Dr. Bismarck.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A jeni orvosegyetem Bismarckot tiszteletbeli doktorrá kinevezte.

— **Vérengzések Krétában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Athenből jelentik: Krétában a keresztényeket újból gyilkolják, házaikat elpusztítják és a barmokat elhajtják.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— Julius hó 16-án —

Buza készáru	6.80—6.90
" tavaszra	6.72—6.74
" őszre	6.94—6.97
Rozs	6.80—6.85
Árpa	—
Kukorica	3.88—3.89
Zab	6.05—6.35
Káp. repce	—
Magy. aranyjárdék	122.15
" koronajárdék	98.75
Begalé-kőtvény	100.30
Magy. nyereséysoraj.	151.50
Tiszteabályozási köles	140.—
Oszt. papírajárdék	101.—
" aranyjárdék	122.25
" koronajárdék	101.—
1864-iki sorajegy	194.—
Magy. vörös ker. soraj.	8.—
Osztrák " " "	7.50
Olasz " " "	1.50
Bazilika-sorajegy	6.50
Jézus-sorajegy	3.10
Német márka	8.75
100 frank (francia)	—
100 líra (olasz (angol))	120.10
10 font sterling	44.05

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

1075. szám.
1896.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102 §-a értelmében eszennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróság 1896. évi 1584. számú végzése következtében Maletter Rudolf ügyvéd által képviselt, Madarász és Szontagh javára, Varga Antal ellen 72 frt 03 kr. a jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján felülfoglalt és 1956 frtra becsült butorok, felszerelések, lovak, kocsik és hordódonga-fákból álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 20023. 1896. számú végzése folytán 53 frt 39 kr. tőkekövetelés, ennek 1895. évi október hó 28. napjától járó 5% kamatai erejéig Német-Üröghön 7. sz. a. leendő eszközésére 1896. július hó 29. napjának déli előtti 8 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §. értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérők becsáron alul is elfognak adadni.

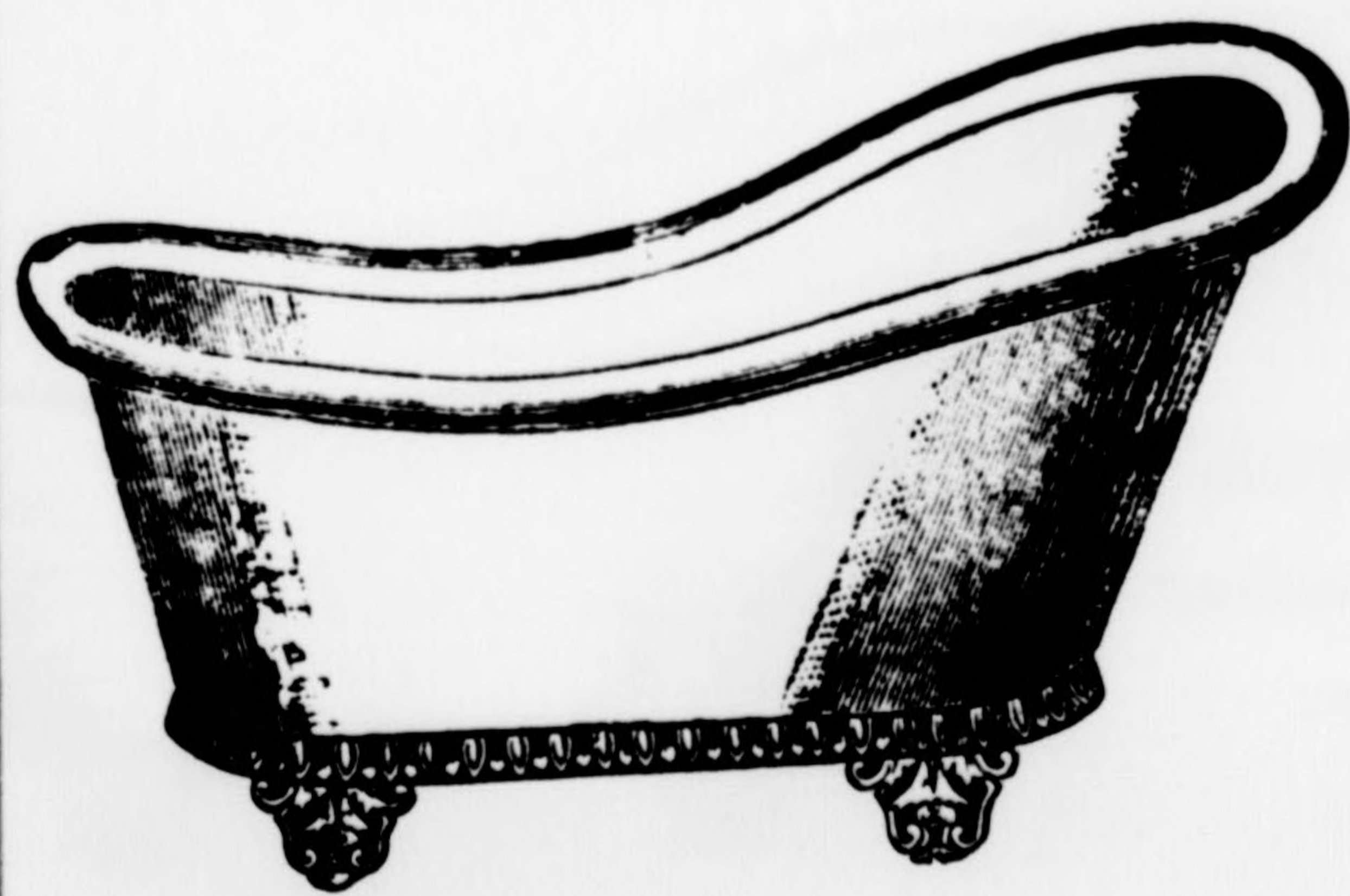
Kelt Pécsen, 1896. évi július hó 12. napján.

Engler Kálmán
kir. bírósági végrehajtó

Csukás Zoltán épület-, horgany- és diszmű-bádogos

Pécsen, király-utcza 28. szám, a „pánczélshoz“

ajánlja saját készítményü
erős fürdőkádjeit

legjobb szerkezettü
jégszekrényeit,
szagtalan
angol closettek fölállítását,
nagy választéku
konyhaberendezéseit,
tető és torony fedések,
tető csatornák
és ezink ornamentikai munkák,

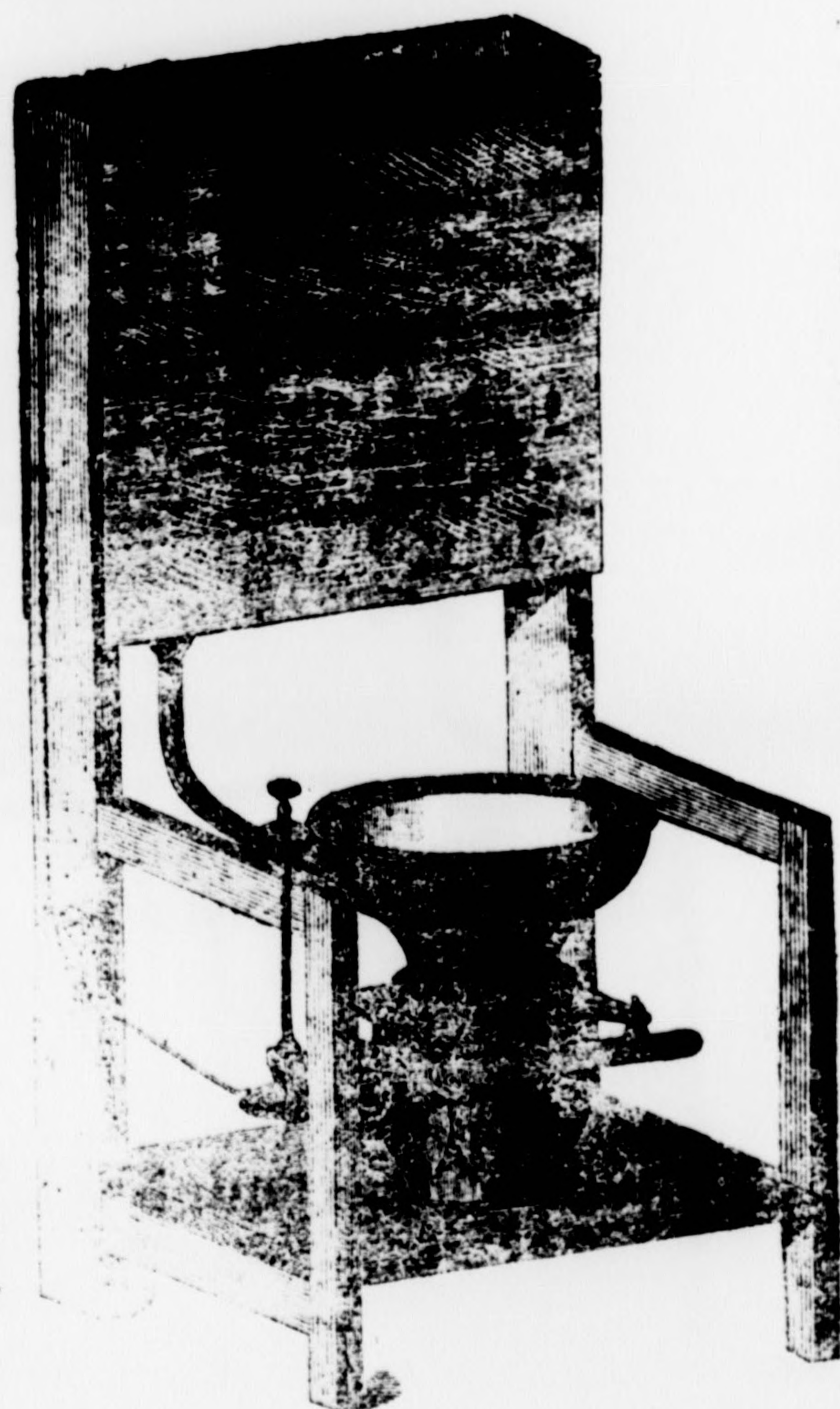
csatorna javítások

és

festések

a legolcsóbb árak mellett elvállaltatnak.

Fürdőkádokról, háztartási és teljes konyha-berendezési cikkekről kívánatra képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segélyével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

nagy választékban kaphatók fogalmi, színes és fehér író papírok, különböző súlyban és minőségben; itató papírok, levélpapírok dobozokban, írotollak, tollnyelek, különböző színű tinták, gummi arabicumok, fehéreneműt jelző tinták, kaucsuk bélyegző tinták, pecsétviaszok stb. stb. eféle czikkek, olcsó áron.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.